తాదాత్మ్యం

ప్రతి చిన్న విషయానికీ ఒకటే గింజుకునే ఆడవాళ్ళని చూస్తే నాకు ఓ పక్క నవ్వూ... మరో పక్క జాలీ... అసలు డిటాచ్డ్‌గా వుండడం అనేది వాళ్ళ రక్తంలో వుండదేమో!

ప్రతి విషయంలోనూ విపరీతమైన అటాచ్‌మెంట్ పెంచుకోవడం... ఏవేవో ఎక్స్‌పెక్ట్ చేయడం... వాళ్ళు ఎక్స్‌పెక్ట్ చేసిన విధంగా జరగకపోతే... ఇహ ఓ దిగులు పడిపోవడం... కడవలు కడవలు కన్నీళ్లు కార్చేయడం.

మగవాళ్ళతో సమానత్వం... సమానత్వం అని అఘోరిస్తారు కానీ.. ఈ బలహీనతలన్నీ పెట్టుకుని వీళ్ళు ఏనాటికి సాధిస్తారు సమానత్వం!

మగవాళ్ళ లాగా ఏ విషయం ఎంతవరకూ అవసరమో అంతవరకే పట్టించుకునే సామర్థ్యం వుంటేనే ఈనాటి ప్రాక్టికల్ ప్రపంచంలో నెగ్గుకు రాగలుగుతారు.

నేను, విద్య ఇద్దరం ఇంజనీర్స్‌మే. ఇద్దరం సాఫ్ట్‌వేర్ రంగంలోనే వున్నాం. కానీ ఏదన్నా ప్రాజెక్ట్ వస్తే... వర్క్ చేసే విధానంలో మా ఇద్దరికీ హస్తి మశకాంతరం వుంది.

వర్క్ లోడ్ ఎక్కువ లేనప్పుడు ఇద్దరం సాయంత్రం ఆరున్నర, ఏడు అయ్యేసరికి ఇంటికి వచ్చేస్తాం.

ప్రాజెక్టు కంప్లీట్ అవబోతూన్నప్పుడే చిక్కు. రాత్రి తొమ్మిది, తొమ్మిదిన్నర, పదింటిదాకా కూడా వుండాల్సొస్తుంది. పొద్దున ఏ ఏడింటికో బయల్దేరి వెళ్ళిపోవాల్సి వస్తుంది.

రోజుకి పన్నెండు గంటలూ, పదిహేను గంటలూ పని చేయాల్సి వచ్చినా నేను చిరాకు పడను. ఆఫీసు నుంచి పదింటికి యింటికి వచ్చినా సరే... హాయిగా స్నానం చేసి న్యూస్ పేపర్ చదువుతూనో, టి.వి. చూస్తూనో రిలాక్స్ అవుతాను.

మర్నాడు ఆఫీసులో చేయాల్సిన పనులేవీ నా మనసులో వుండవు అప్పుడు. అవి ఎంత ముఖ్యమైనవైనా సరే. ఉద్యోగం పోయేంత ప్రమాదకరమైనవైనా సరే!

కానీ విద్య అలా కాదు. ఇంటికి వచ్చిన గంట తర్వాత కూడా వంటగదిలో... ఓ పక్కన వంకాయలు తరుగుతూ... "రేపు కోడ్ పంపించేయాలి. ఒక బగ్ సాల్వ్ కాలేదు... ఎలాగో ఏమిటో!" అంటుంది.

కొబ్బరి పచ్చడి మిక్సీలో వేసి కమ్మటి వాసన వస్తుంటే ఆఘ్రాణించకుండా... "డాక్యుమెంటేషన్... టెస్టింగ్. మొత్తం ఈ వీక్‌లో అయిపోవాలి. ఇంతవరకూ కోడే కంప్లీట్ అవలేదు. షెడ్యూల్ ప్రకారం అవుతుందో లేదో!" అంటుంది.

ఆమె హైరానా చూస్తే నాకు నవ్వొస్తుంది. "కొబ్బరి పచ్చడి చేస్తూ కోడ్ గురించీ... కోడ్ రాస్తూ కొబ్బరి పచ్చడి గురించీ ఆలోచిస్తే... బగ్స్ రాకపోతే ఏం వస్తాయి! చేస్తున్న పని మీద కాన్సంట్రేషన్ వుండాలి" అని ఎన్నో సార్లు చెప్తాను నేను.

ఏం లాభం! ఎన్నిసార్లు చెప్పినా ఆ ధోరణి మారదు. విద్య ఒక్కతే కాదు, ఆడవాళ్ళందరూ ఇలాగే వుంటారనుకుంటా!

పెళ్లయిన కొత్తల్లో నా ఫ్రెండ్ రమేష్ ఒకటే గోల పెట్టేవాడు వాళ్ల ఆవిడ గురించి. కూర, పప్పు.. అన్నీ పర్‌ఫెక్ట్‌గా చేసి కరెక్ట్ టైమ్‌కి ఆఫీసుకి వెళ్ళగలుగుతానో లేదో అని ఒకటే టెన్షన్ పడిపోయేదిట ఆ అమ్మాయి.

రాత్రి పదకొండు దాకా అన్నీ సర్దుకుని, మర్నాటికి కావలసిన కూరలు కూడా తరిగి పెట్టేసుకుని, పొద్దున పూట చేయాల్సిన పనుల్లో వీలైనన్ని పనులు రాత్రి పూటే చేసేసుకుని...ఏ పన్నెండింటికో పక్క దగ్గరికి చేరేదిట!

అందుకే... "ఏవయ్యా! కొత్తపెళ్ళి కొడుకా!" అని ఎవరైనా సరదాగా పిలిస్తే... తనని వెక్కిరిస్తున్నట్లుగా ఫీలయ్యి మొహం మాడ్చుకునేవాడు రమేష్.

మా ఆఫీసులో శశికళ అని ఒక అమ్మాయి వుంది. ఎంత పని ఇచ్చినా చాలదు ఆ అమ్మాయికి. వారం రోజుల కోసం వేసిన షెడ్యూల్‌ని మంగళవారానికే పూర్తి చేసి, బుధవారం మరోసారి వెరిఫై చేసుకుని... గురువారం "నాకేం పని లేదు, ఎలా!" అని దిగులు పడిపోతుంది.

మా ప్రాజెక్టు లీడర్ గురువారం సాయంత్రం దాకా చూసి, అప్పుడు ఇంకో పని అసైన్ చేస్తారు ఆమెకి. అది శుక్రవారం లోపల అవదు. చచ్చినట్లు శనివారం కూడా వచ్చి పూర్తి చేస్తుంది.

మిగతా వాళ్ళందరూ ఎవరి వర్క్‌ని వాళ్ళు సోమవారం నుంచి శుక్రవారం దాకా ప్లాన్డ్‌గా చేసుకుని.... శని, ఆదివారాలు సెలవు తీసుకుంటారు.

ఏమైనా అనుకోని అవాంతరం వస్తే తప్ప... మగవాళ్ళెవరూ శనివారం ఆఫీసుకి రారు. కానీ ఆ పిల్ల మాత్రం... ఇప్పటివరకూ ఒక్క శనివారం కూడా సెలవు తీసుకున్న పాపాన పోలేదు.

ఆఫీసులో ఆ అమ్మాయిని చూస్తున్నంత సేపూ నాకు విద్యే గుర్తొస్తుంది. విద్య కూడా ఇలాగే ఉరుకులు, పరుగులు పెడ్తూ... ఇచ్చిన పని పూర్తయ్యే వరకూ నిద్రపోకుండా హైరానా పడిపోతుందేమో అనిపిస్తుంది.

మా ఆఫీసులో మేము శశికళని చూసి నవ్వుకున్నట్లే... విద్యా వాళ్ళ ఆఫీసులో కూడా మగవాళ్ళందరూ విద్యని చూసి నవ్వుకుంటారేమో అనిపిస్తుంది.

అందుకే విద్యకి ఎప్పుడూ చెప్తుంటాను... ఆ ధోరణి మార్చుకోమని. శశికళని చూసి అందరం ఎలా జోక్స్ వేసుకుంటామో... ఆ అమ్మాయి ప్రవర్తనని ఎంత హాస్యాస్పదంగా తీసుకుంటామో సమయం వచ్చినప్పుడల్లా ఎక్స్‌ప్లెయిన్ చేస్తూంటాను.

ఈ రోజయితే మరీ ఘోరం. ఇప్పుడు నడుస్తూన్న ప్రాజెక్టులో శశికళకి ఏదో మాడ్యూల్ ఇచ్చారు. అది షెడ్యూల్ ప్రకారం ఇంకో రెండు వారాల తర్వాత పూర్తవ్వాలి. కానీ పోయిన వారమే పూర్తి చేసి పడేసింది.

ఒక రెండు రోజులు పని లేకుండా కూర్చుంది. ఇవాళ పొద్దున మా ప్రాజెక్టు లీడర్ పిల్చి, "మీకేం వర్క్ లేకపోతే చంద్రశేఖర్‌కి కాస్త హెల్ప్ చేయండి... హి ఈజ్ ఫేసింగ్ సమ్ ప్రాబ్లమ్" అన్నాడు.

ఆ చంద్రశేఖర్ తన మాడ్యూల్‌లో ఏదో ప్రాబ్లమ్ పెట్టుకుని రెండు వారాలుగా కుస్తీ పడుతున్నాడు. లాస్ట్ వీక్ పూర్తవ్వాల్సిన ఆ వర్క్‌ని అలా పెండింగ్‌పెట్టే... మధ్యలో ఒక రెండు రోజులు సెలవు తీసుకుని... ఏదో టూర్ కూడా వెళ్లొచ్చాడు.

ఈ పిల్ల వెళ్లి అతన్ని ప్రాబ్లమ్ ఏమిటని అడగగానే మొత్తం పేపర్లన్నీ ఆ అమ్మాయి మొహం మీద పడేసి... ఒకసారి లేచి ఒళ్లు విరుచుకుని... సెక్షన్‌లో అటూ ఇటూ పచార్లు చేసి... ఆ తర్వాత టీ తాగడానికి కాంటీన్‌కి వెళ్లిపోయాడు.

అతనటు వెళ్ళగానే మా ప్రాజెక్ట్ మేనేజర్ వచ్చి శశికళని పలుకరించాడు. "ఏం చేస్తున్నారు!" అన్నాడు చిరునవ్వుతో చూస్తూ.

ఆ అమ్మాయి చెప్పింది ఫలానా మాడ్యూల్ చూస్తున్నాను అని.

ఆయన భృకుటి ముడిపడింది. "అది ఇంకా అవలేదా! లాస్ట్ వీకే ఫైనల్ డేట్ వుండింది కదా!" అన్నాడు.

"ఎస్ సర్!" అంది శశికళ వినయంగా.

"ఏంటి ప్రాబ్లమ్!" అన్నాడాయన కొంచెం విసుగ్గా.

"తెలీదు సర్! ఇపుడే చూస్తున్నాను" అంది శశికళ చాలా ఫ్రాంక్‌గా.

ఎపుడూ ఎంతో సౌమ్యంగా ఉండే మా పి.ఎమ్. ఈ రోజెందుకో ఒక్కసారిగా చిరాకు పడ్డాడు. "ఏంటండీ ఇది! లాస్ట్ వీక్ అయిపోవలసిన వర్క్ ఇంతవరకూ అవలేదు. కనీసం ప్రాబ్లమ్ ఏమిటో కూడా అయిడెంటిఫై చేయలేదు. ఇంకా చూడలేదు అంటే అర్థం ఏమిటి? ప్రాబ్లమ్ ఏమిటో చూడటానికి కూడా మీకు ఇంత టైం కావాలా?" అన్నాడు చాలా విసుగ్గా... కసిరినట్టుగా.

దాదాపు సెక్షన్‌లో అందరికీ వినబడ్డాయి ఆ మాటలు. ఆయన వడివడిగా వెళ్లిపోగానే అందరం అప్రయత్నంగా శశికళవైపు చూశాం. ఆ పిల్ల మొహంలో కత్తి వేటుకి నెత్తురు చుక్క లేదు.

అందరం తనవైపు చూడగానే కళ్లల్లోనుంచి బొటబొటా నీళ్ళు కారాయి. చంద్రశేఖర్ సీట్ దగ్గరున్న పేపర్లన్నీ తీసుకుని, పరుగెత్తుతున్నట్లుగా తన సీట్ దగ్గరికి వెళ్ళిపోయి కూర్చుంది.

టీ తాగి వచ్చిన చంద్రశేఖర్ దుఃఖంతో ఎర్రబడ్డ ఆ అమ్మాయి మొహం చూసి, దగ్గరికి వెళ్ళే సాహసం చేయలేదు. కంప్యూటర్‌లో ఏదో కార్‌గేమ్ ఆడుకుంటూ కూర్చున్నాడు.

సాయంత్రం నాలుగింటి దాకా కుర్చీలోనుంచి కదలలేదు శశికళ. మధ్యాహ్నం లంచ్‌కి కూడా వెళ్ళలేదు. కళ్లు తుడుచుకుంటూ, ముక్కు తుడుచుకుంటూ మొత్తానికి ఆ ప్రాబ్లమ్ సాల్వ్ చేసింది. నాలుగున్నర అయ్యేసరికి టెస్టింగ్ కూడా చేసేసి ప్రాజెక్ట్ లీడర్‌కి చూపించింది.

ఆయన పి.ఎమ్.కి చెప్పినట్లున్నాడు. నాలుగూ ముప్పై అయిదుకి పి.ఎమ్. పిల్చాడు శశికళని. ఎర్రటి కందగడ్డలాంటి మొహం వేసుకుని ఆయన గదిలోకి వెళ్లింది. ఆమెని చూస్తూనే "అయామ్ సారీ అమ్మా!" అన్నాడట ఆయన.

అప్పుడు అక్కడే వున్న రవీంద్ర చెప్పాడు. "ఐ అప్రీషియేట్ యువర్ అప్రోచ్ టువర్డ్స్ వర్క్" అని కూడా అన్నాడట. అప్పుడు వెలుగుతున్న మొహంతో బయటికి వచ్చి అన్నం తింది. ఈ ఫార్సంతా చూసి నవ్వుకోని వాళ్ళు లేరు ఆఫీసులో.

అందుకే నాకు ఆడవాళ్ళని చూస్తే ఓ పక్క జాలీ... మరో పక్క నవ్వూ... ప్రతి చిన్న విషయానికీ ఒకటే గింజుకుంటారు.

రాత్రి భోజనాలప్పుడు విద్యతో ఈ ప్రహసనమంతా చెప్పి, "చూశావా! ఎంత అసహ్యంగా వుందో! ఒక చిన్న మాటకి రోజంతా ఏడ్చి... అన్నం మానేసి, అందరి దృష్టిలో పడి.. ఆయనతో సారీ చెప్పించుకుని... ఏమిటిదంతా!" అన్నాను నిరసనగా.

చేయి కడుక్కోవడానికి వాష్ బేసిన్ దగ్గరికి నడుస్తూ "నిజమే" అంది విద్య.

నేను ఆశ్చర్యపోయాను. నేనిదంతా చెప్పగానే... ఆ అమ్మాయిని వెనకేసుకు వచ్చి "అవును మరి! విషయం సరిగా తెలుసుకోకుండా మీ ప్రాజెక్ట్ మేనేజర్ అలా చిరాకు పడటమేమిటి? అందరిముందూ అలా అంటే ఎవరికి మాత్రం ఏడుపు రాదు! ఎవరి వర్క్ ఏంటో తెలీదంటే అసలు ముందు మీ పి.ఎమ్. సరిగా పని చేయడం లేదన్న మాట" అంటూ ఆయన్ని దుయ్యబడుతుందనుకుంటే... విద్య కామ్‌గా "నిజమే" అనడం ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

నేను ఆశ్చర్యంలో నుంచి తేరుకోక ముందే విద్య చేయి కడుక్కుని, మళ్లీ డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గరికి వస్తూ "ఆ పరిస్థితుల్లో మీరుంటే ఏం చేసేవారో?" అంది.

మజ్జిగన్నంలో మామిడిపండు జుర్రుకుంటూ నేను తలెత్తి చూశాను.

"ఆ అమ్మాయి ఏడ్చి గోల చేసి సారీ చెప్పించుకుంది. అదే మీరయితే... ఏదోలే వాడి మొహం... వాడికి తోచిందేదో అన్నాడు. దీనివల్ల మనకొచ్చిన నష్టం ఏముంది! అని దులిపేసుకునేవారేమో కదూ!" అంది మళ్ళీ విద్య.

"ఆఁ!" అన్నాను నేను "ఇంకా నయం!" అన్న ధోరణిలో.

"అలా ఎందుకు వదిలేస్తాను! ఆ అమ్మాయి ఏడ్చుకుంటూ పని పూర్తి చేసి, ఆ తరువాత సారీ చెప్పించుకుంది. అదే నేనయితే, ముందు వాడి చేత సారీ చెప్పించుకుని ఆ తర్వాతే పని మొదలు పెట్టేవాడిని" అన్నాను గొంతులో గర్వమూ, అహంకారమూ ఒలికిస్తూ.

"ఓహో!" అంది విద్య తన పెద్ద పెద్ద కళ్ళు అల్లల్లాడిస్తూ.

"ఆయనటు వెళ్లగానే, మీరు పేపర్లన్నీ విసిరి కొట్టి...సీట్లో నిర్లక్ష్యంగా కూర్చుంటే... కాసేపటికి ఆయన మిమ్మల్ని లోపలికి పిల్చి "ఐ యామ్ సారీ!" అనేవాడన్న మాట. అపుడు మీరు బయటికి వచ్చి పని మొదలు పెట్టేవారన్నమాట" అంది నావైపు ఆరాధనగా చూస్తూ.

అప్పటికిగానీ నేను పప్పులో కాలేశానని నాకు అర్థం కాలేదు. ఆమె వ్యంగ్యాన్ని ఎలా ఎదుర్కోవాలో అర్థంకాక నేను తలవంచుకుని, మామిడిపండు పని పడుతుంటే... ఆ ఆలోచన నుంచి నేను తేరుకోకముందే...

"అయినా అసలు మీ పి.ఎమ్. కి బుద్ధిలేదు" అంది విద్య. "ఆ అమ్మాయి పని వదిలేసి పారిపోలేదు కదా! స్ట్రైక్ చేయలేదు కదా! పని చేస్తూనే ఉందాయె. ఏడ్చినంత మాత్రాన పిల్చి సారీ చెప్పడమెందుకు! మతిలేని తనం కాకపోతే!" అంది ఎగతాళిగా.

ఇంకా పూర్తిగా ఈ లోకంలోకి రాని నేను, విద్య మాటలని సరిగా బుర్రలోకి ఎక్కించుకోలేదు. మా పి.ఎం. ని విమర్శిస్తోందన్న విషయం ఒక్కటే అర్థమయింది నాకు. "అందులో మతిలేని తనమేముంది! ఆ అమ్మాయి సిన్సియారిటీ అయనక్కూడా తెలుసు కదా! అంత సిన్సియర్ వర్కర్ని బాధ పెట్టినందుకు నొచ్చుకుని, సారీ చెప్పుంటాడు" అన్నాను ఆయన్ని సమర్థిస్తూ.

"ఓహో!" అంది విద్య. "ఆయన సారీ చెప్పింది ఆమె ఏడ్చిందనా! సిన్సియర్ వర్కర్ని అనవసరంగా బాధపెట్టానన్న పశ్చాత్తాపంతోనా!" సాలోచనగా అడిగింది.

అప్పటికి కూడా బుద్ధి తెచ్చుకోకుండా "రెండోదేలే!" అన్నాను నేను చేయి కడుక్కోవడానికి లేస్తూ.

నన్ను అలా అయోమయంలోనే పెట్టి మరో ప్రశ్న వేసింది విద్య. "ఐ అప్రీషియేట్.. అని కూడా అన్నాడేమో! అదెందుకు! అంత క్విక్‌గా ప్రాబ్లమ్ సాల్వ్ చేసిందనా! ఏడ్చి గోల చేసిందనా!"

విద్య ప్రశ్న పూర్తి కాక ముందే నేను సిన్సియర్‌గా సమాధానం చెప్పేశాను. "ప్రాబ్లమ్ పూర్తి చేసిందనేలే!"

ఆ మాట నా నోట్లోనుంచి బయటకి వచ్చాక అప్పుడు వెలిగింది నా బుర్ర. ఆసరికి విద్య కళ్ళనిండా... మొహం నిండా... వేయి వెలుగుల నవ్వు!

టేబిల్ మీది గిన్నెలు తీసుకుని వంట గదిలోకి వెళ్తూ... ఎడమచేయి నా క్రాఫ్‌లో దూర్చి వేళ్ళు కదిలిస్తూ... "ఊరికే అర్థం లేని స్టేట్‌మెంట్లు ఇస్తారు కానీ, మళ్ళీ అన్నీ తెలుసు మా బుజ్జబ్బాయికి" అంది.

నేను తల విదిలించుకున్నాను. "చాల్లే, నా క్రాఫ్ పాడుచేయకు!" అన్నాను విసుగ్గా.

విద్య ఫక్కున నవ్వి, భుజాలు కుదించి వంటగదిలోకి వెళ్ళింది.

ఆమె వక్కపొడి తెచ్చి నా చేతిలో పెట్టి, తనో పలుకు నోట్లో వేసుకుంటుంటే... "ఊరికే వితండవాదం చేసి విషయాన్ని పక్కదారి పట్టించడం కాదు. ఏం చెప్తున్నానో, ఎందుకు చెప్తున్నానో అర్థం చేసుకోవాలి" అన్నాను కొంచెం కినుకగా.

"నువ్వే చెప్పు. మనుషులు గంభీరంగా వుండటం బాగుంటుందా! ఊరికే గోల పెట్టడం బాగుంటుందా!" నేను దెబ్బ తిన్న స్వరంతో అడిగితే...

"గంభీరంగా వుంటేనే బాగుంటుంది" అంది విద్య బుద్ధిగా.

నా మొహంలో నవ్వు మెరవబోయేలోపూ... "కాకపోతే మగవాళ్ళందరూ గంభీరంగా వుంటారనీ... ఆడవాళ్ళందరూ గోల చేస్తారనీ.. మీరు ఊహించుకోవడమే బాలేదు" అంది.

"నేను ఊహించుకోవడమేమిటి?" అన్నాను చిరాగ్గా. "జగమెరిగిన సత్యం అది! అందుకే పురుషుడిని సముద్రుడితో పోల్చారు తెలుసా!"

నేను కాన్ఫిడెంట్‌గా చెప్తుంటే... ఆశ్చర్యంగా మొహం పెట్టి "సముద్రం గంభీరంగా వుంటుందా!" అంది విద్య. "అలలతో అతలాకుతలం అయిపోతూ... గోల గోలగా వుంటుంది కదా! నిమిషం ఆగకుండా హోరు పెడుతూ వుంటుంది కదా!"

ఈ కొత్త ఆర్గ్యుమెంట్‌కి నేను బిత్తరపోయాను. నేను తేరుకోక ముందే "పురుషుడిని సముద్రంతో పోల్చేది గంభీరత కోసం కాదనుకుంటా!" అని అనుమానం వెలిబుచ్చి అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయింది విద్య.

నాకూ అదే అనుమానం వచ్చింది. ఆలోచిస్తూ వచ్చి మంచంమీద వాలాను. కాసేపటికి విద్య కూడా వచ్చి పడుకుంది. పడుకున్న మరుక్షణమే తనకి నిద్ర పట్టింది.

నాకు మాత్రం చాలాసేపు నిద్ర పట్టలేదు. పట్టిన తర్వాత కూడా... కలలో సముద్రమూ... గంభీరతా మెదిలాయి. తెల్లవారుతూండగా... ఏదో గజిబిజి కల...

ఆ కలలో... ఎవరో చెవిలో చెప్పినట్లుగా "సముద్ర గంభీరుడు" అన్నమాట వినబడింది. అవును! ఎక్కడో విన్నాను నేనీ మాట. "సముద్ర గంభీరుడు" అనే ప్రయోగం వుంది. మగవాళ్ళని సముద్రంతో పోల్చేది గంభీరతకోసమే.

ఆ విషయం అర్థంకాగానే... నేను హుషారుగా మంచం దిగి బాత్‌రూమ్‌లో దూరాను.

నేను స్నానం చేసి బయటకి వచ్చేసరికి విద్య ఆఫీసుకు రెడీ అయిపోయింది. తను టిఫిన్ చేసేసి... నా కోసం దోసెలు డైనింగ్ టేబుల్ మీద పెట్టి..."నే వెళ్తున్నా!" అంది.

ఆమె వాకిట్లోకి వెళ్లబోతూంటే... "ఒక్క నిమిషం!" అన్నాను.

"ఏంటి! త్వరగా చెప్పండి! టైమయ్యింది" చెప్పుల్లో కాళ్లు దూర్చి అసహనంగా అడిగింది.

"మగవాళ్ళని సముద్రంతో పోల్చేది గంభీరత కోసమే. సముద్ర గంభీరుడు అంటారు తెలుసా!" అన్నాను.

విద్య నోరు తెరవబోయేలోపూ... "కావాలంటే ఎవర్నైనా అడుగుదాం" అన్నాను ఛాలెంజ్ చేస్తున్నట్లు.

విద్య పెదవుల మీద సన్నని నవ్వు మెరిసింది. "ఎవర్నీ అడగక్కర్లేదులెండి... మీరు చెప్పింది కరక్టే. ఊరికే తమాషాకి అలా అన్నాను రాత్రి" అంటూ వాకిట్లోకి నడిచింది.

నిమిషం తర్వాత తన టూ వీలర్ స్టార్ట్ చేస్తూ... "రాత్రి నుంచీ అదే ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నారన్న మాట" అంది.

నేను ఉలిక్కిపడ్డాను. "రాత్రి నుంచీ అదే విషయం పట్టుకుని గింజుకుంటున్నా రన్నమాట" అన్నట్లుగా వినిపించింది నాకా వాక్యం.

ఒక గుటక వేసి ఆ వాక్యాన్ని మింగి వెనక్కి వచ్చాను. అయిదు నిమిషాల తర్వాత నేను కూడా రెడీ అయ్యి ఆఫీస్‌కి బయల్దేరాను.

ఆఫీసుకి వెళ్ళిన అరగంటకి ఫోన్ వచ్చింది. విద్య.

"ఒక గుడ్ న్యూస్" అంది ఫోన్ తీయగానే. "నాకు ప్రమోషన్ వచ్చింది ప్రాజెక్ట్ మానేజర్‌గా".

ఆ మాట వింటూనే మెదడుతో సంబంధం లేకుండా నా పెదవులు "కంగ్రాట్యులేషన్స్" అన్నాయి.

విద్య నవ్వింది. "అదేంటీ! కంగ్రాట్యులేషన్స్ అని వూరుకున్నారు! పార్టీ అడగరేం!" దబాయించినట్లుగా అని ఫోన్ పెట్టేసింది.

ఒక్క క్షణం ఏమీ అర్థం కాని అయోమయం ఆవరించింది నన్ను. ఆ తర్వాత... తలెత్తి చూస్తే... కళకళలాడుతూ తిరుగుతున్న శశికళ కనిపించింది. నిన్న మొత్తం పని పూర్తి చేసేసింది కదా! ఇవాళ మళ్లీ పని లేదు ఆ అమ్మాయికి.

లేత నీలం రంగు కాటన్ చీర... తలంటి పోసుకున్న తలలో మల్లెపూలు... ఆత్మవిశ్వాసం నిండిన నడకా... విజయగర్వంతో కూడిన నవ్వూ...

ఆమె ఆనందంగా అటూ ఇటూ నడుస్తుంటే... అందరూ ఆమె వైపు అబ్బురంగా చూస్తున్నారనిపించింది.

నా కళ్ళముందు విద్య మెదిలింది. అక్కడ... విద్య కూడా ఇలాగే తిరుగుతూ వుండి వుంటుందా! ఆమె విజయాన్ని కూడా అందరూ ఇలాగే అబ్బురంగా చూస్తూ వుండి వుంటారా!

ఒక్క క్షణం మనసు ఏదో ఇబ్బందితో, తెలీని ఈర్ష్యతో మూలిగింది. ఆ మరుక్షణం... అనిర్వచనీయమైన ఆనందంతో నిండిపోయింది. సిగ్గుతో కూడిన గర్వం గుండె నిండా పర్చుకుంది.

రచనాకాలం : 2001